

KAPITEL 1

GEMMELEG

Skøjterne skar ned i isen og sendte en byge af små krystaller op ad mine ben. Musikkens tempo steg, og det samme gjorde mit løb. Jeg sprang. Svævede kort i luften, før jeg landede og gled over i en himmelpiruet. Jeg snurrede om min egen akse og strakte det venstre ben højt til vejrs.

Hver bevægelse skulle passe til musikken og var et lille element i et nøje planlagt program. Jeg havde fire minutter til at vise alt, hvad jeg kunne. Stævnet var om seks uger, og Ivan havde sagt, at jeg havde en god chance for at vinde. Jeg havde aldrig været mere klar. Hver bevægelse var som flettet ind i mit DNA.

Musklerne var ømme og trætte efter en lang dag på isen. Jeg gik ned i omklædningsrummet for at bade. Mens jeg gned sæben ind i huden, så mærkede jeg det. I lysken. En knude. Den var ikke meget større end en glaskugle, men den var der. Jeg slap den forskrækket. En knude ... Det kunne ikke passe!

Forsigtigt følte jeg med fingrene igen. Den var der stadig. Var øm, ikke meget, men alligevel. Og helt glat. Jeg tænkte på mor. På da hun fandt knuden i sit bryst.

Døren gik op, og Thilde kom ind. Hun havde skøjterne i hånden og sukede højt.

”Jeg bliver ved med at lave fejl i Salchow-springet. Det er så irriterende.”

Da jeg ikke svarede, så hun på mig.

”Hvad er der galt?”

Jeg åbnede munden for at svare, men begyndte bare at græde ...

Nu sidder jeg i venteværelset hos lægen. Mor har skaffet mig en akuttid. Og jeg tænker ikke på andet, end hvor syg mor blev af kemoen. Hvor tæt hun var på at dø. Og at det nu måske er min tur. Så tænker jeg på stævnet. Selvom jeg ved, at det ikke burde være vigtigt nu, så kan jeg ikke glemme det. Jeg har arbejdet så hårdt for at nå hertil. Og lige nu ville jeg ønske, at jeg først havde fundet knuden efter konkurrencen.

Det er en ung læge, jeg aldrig har mødt før, der tager imod mig. Hun præsenterer sig, men jeg hører ikke navnet. Hører ikke andet end min egen puls, der dunker.

Hun stiller nogle spørgsmål, men jeg når end ikke at svare, før mor har taget over. Hun fortæller alt det, jeg sagde til hende i går. Taler også om skøjtningen. Og om sin egen brystkræft. Og med et ville jeg ønske, at det var far, der var her i stedet. Men mor fik mig overbevist om, at det var bedst ikke at fortælle ham det, før vi vidste noget mere. Måske var det bare lettest for hende. De har ikke set hinanden siden skilsmissen.

Lægen lytter roligt til mor. Så beder hun mig om at tage bukserne af. Jeg skal vise, hvor jeg opdagede knuden. Jeg peger, og så skubber hun trusserne til side og mærker.

Hendes hænder er kolde mod huden, og hun undersøger hele området grundigt igennem fra hoftekanten og ned til kønsbenet.

Mors øjne klæber til lægen, og det er, som om alt ilten forsvinder fra lokalet, mens vi venter i tavshed.

”Det føles ikke som kræft,” siger lægen så.

Mor sukker lettet. Det samme gør jeg.

”Men jeg får lige min kollega til at tjekke også,” tilføjer hun.

Jeg står stadig uden bukser på, da en ældre kollega kommer ind. Det er en mand, og jeg stirrer stift ind i væggen, mens han undersøger mig.

Den nye læge siger, at det måske er lyskebrok, men at jeg skal en tur forbi hospitalet for at få en nærmere undersøgelse. Mor er glad, lettet. Alt, der ikke er kræft, er i hendes øjne bagateller.

Jeg er også lettet, men samtidig irriteret. Hvis det ”bare” er lyskebrok, kan jeg så stadig deltage i stævnet? Knuden har jo ikke generet mig indtil nu.

På hospitalet er der flere læger. Flere undersøgelser. De siger alle, at det ikke er kræft, men noget andet. Men ingen kan rigtig finde ud af, hvad det ”andet” er. Flere bliver tilkaldt. Og så med et kommer der en og siger, at de også vil lave en gynækologisk undersøgelse.

Jeg havde hørt om den slags i skolen, men aldrig troet, jeg skulle have en, før jeg skulle være gravid eller sådan noget. Men pludselig ligger jeg der på ryggen med røven bar og fødderne oppe i stighbøjlerne. Mor tilbød at være derinde sammen med mig, men jeg sagde nej. Det var slemt

nok, at en læge skulle kigge ind i mit skridt – jeg havde ikke brug for, at hun også var der.

Lægen er heldigvis en kvinde. Hun prøver at være sød, siger, at jeg bare skal slappe af, og at det er hurtigt overstået. Tangen er kold mod huden. Hun åbner mig op dernede og kigger alt, alt for længe.

Endelig løfter hun ansigtet, men netop som jeg vil smække benene sammen og finde mine trusser, siger hun, at hun lige vil tilkalde en kollega. En kollega bliver til tre. Til sidst er overlægen der også. De kigger og mærker og taler dæmpet sammen. Det er grænseoverskridende og pinligt, men det er, som om det drukner i alvoren og angsten. Hvad er der galt?

Så får jeg besked på at tage tøj på igen. De siger jeg skal gå ud til mor, og så vil de hente os om lidt. Da jeg forlader lokalet, er jeg slet ikke i tvivl – der er noget helt, helt galt.

Mor må have følt det samme, for hun har ringet til far. Han er på vej, og når lige at komme, inden de kalder os ind.

Det er overlægen. Og en ny læge, der fortæller, at hun kommer fra sexologisk afdeling. De siger, at de har fundet ud af, hvad knuden er.

Det suser for mine ører, og jeg bliver svimmel, mens overlægen begynder at forklare. Det er ikke kræft. Det er ikke lyskebrok. Det er ...

”Det her kommer nok som et chok for jer,” siger han. ”Men knuden er faktisk anlæg til testikler.”

Vi stirrer alle helt forvirret på ham, og inden vi kan nå at spørge, tager lægen fra sexologisk afdeling over.

”Du har en tilstand, der hedder CAIS – *Complete*

Androgen Insensitivity Syndrome. Det, som vi også kalder for XY-pige. Det betyder, at selvom du ser ud som en pige, så er du genetisk set faktisk en dreng,” siger hun.

Ordene snor sig i mit hoved. Vikler sig sammen til små eksplosioner, der efterlader sorte huller i mine tanker.

De fortsætter med at forklare. At indvendigt er jeg en mellemting mellem mand og kvinde. Min skede er for kort. Derfor vil jeg have svært ved at få et normalt sexliv, siger de. Det får mig til at tænke på Nikolai. Hvordan vi har prøvet igen og igen uden held. Hver gang han kom ind, gjorde det så ondt, at vi måtte stoppe. Nu ved jeg hvorfor. Det var ikke ham, der var for stor, mig, der var for stram, eller min jomfruhinde, der var for tyk – eller et af de milliarder andre bud, som Thilde og jeg var kommet frem til, når vi havde diskuteret det. Det var mit underliv. Det var helt forkert.

Jeg har heller ingen livmor, fortsætter overlægen. Jeg vil aldrig føde børn. Her begynder mor at græde, og om det er fordi, hun så aldrig vil blive mormor, eller fordi jeg aldrig vil blive mor, ved jeg ikke.

Mor lægger armen om mig, og far knuger min hånd, men jeg kan ikke møde deres blikke. Mor og far stiller en masse spørgsmål. Men alt, jeg hører, er mit hjerte, der pumper blod rundt i den krop, jeg ikke længere føler er min. Det svier nede i skridtet. Dernede, hvor de har rodet rundt med instrumenter, og alt er helt forkert.

Det giver ingen mening. Det er en kromosomfejl. Jeg skulle have været en dreng, men er blevet en pige.

Min krop har leget gemmeleg i 15 år og skjult, hvad den er. Selv for mig. Mest for mig.

Jeg er ikke en pige. Jeg er en dreng. En slags dreng i

hvert fald. Beskeden vil ikke rigtig synke ind. Jeg stirrer bare på lægens læber, mens hun forklarer. En lille stemme inden i mig siger, at det i det mindste ikke er kræft. Men en anden stemme siger, at kræft kan man behandle. Man kan skære knuden væk, give kemo eller stråler og slå det ned. Men det her ... Det her kan ingen få til at gå væk.

Inden jeg overhovedet når at forstå beskeden, siger de, at de er nødt til at operere klumpen – testikelanlæggene, forræderen i min krop – væk. For når den udvikler sig sådan, kan der gå kræft i den.

Allerede dagen efter er jeg på vej til en operation for at få fjernet noget, jeg ikke engang vidste, at jeg havde.

”Det skal nok gå,” siger mor. Hun siger det igen og igen. Far kysser mig på kinden, inden sygeplejerskerne kører mig ind på operationsstuen.

Min sidste tanke, inden jeg bliver bedøvet, er, at jeg håber, det hele er et stort mareridt, og at jeg vil komme til mig selv lige om lidt. For ellers er jeg slet ikke sikker på, at jeg har lyst til at vågne.

KAPITEL 2

DUM

Jeg kan huske, da Thilde fik menstruation. Jeg opdagede det under træning. En rødbrun plet kom til syne på hendes bukser. Jeg trak hende til side, og vi skyndte os ned i omklædningsrummet.

”Du tror ikke, nogen så det, vel?” hviskede hun igen og igen med lyserøde pletter på kinderne.

”Nej,” sagde jeg. Hun trak bukserne af, så vi kunne se blodet i trusserne. Ingen af os havde nogen bind, så vi måtte improvisere med toiletpapir.

Resten af ugen brokkede hun sig over kramper og hovedpine. Hun blev ved med at sige, hvor heldig jeg var, fordi jeg ikke havde fået mit. Og jeg følte mig heldig i starten. Men så begyndte alle at få det, og de fik også bryster, mens jeg stadig bare var helt fladbarmet.

Jeg spurgte mor om det engang. Hun sagde, at det nok bare var træningen. At når man træner hårdt, så kan kroppen ikke finde ud af det. Hun sagde, at vi kunne tage til lægen, hvis ikke det kom i løbet af det næste år. Men lægen var det sidste, jeg havde lyst til, så jeg sagde ikke mere om det.

Det er to dage siden, jeg blev udskrevet fra hospitalet. Det er kalenderen på væggen, der fortæller mig det. Selv føler

jeg, at tiden er gået i stå. At alt har været et vakuum af tomhed, siden jeg fik beskeden. Som om det ikke kun er mig, men hele verden, der er kollapsede.

Jeg er hos en psykolog. Det har lægerne sagt er vigtigt. Jeg skal tale om mine følelser. Og mor giver dem ret. Men jeg har ikke lyst til at tale. Jeg har bare lyst til at glemme. At forsvinde. At lade, som om alt er, som det plejer.

Mens jeg stirrer på uret, overvejer jeg, hvad der egentlig vil ske, hvis jeg rejser mig op og går. Mor vil vel få det at vide? Hun vil blive vred og skuffet, og så vil vi råbe af hinanden en gang til, ligesom vi havde gjort næsten nonstop, siden det skete. Eller for at være fair så er det vist mest mig, der har råbt.

I venteværelset er der ingen, der råber. Faktisk er den eneste lyd en radio, der spiller. Sikkert for at overdøve, hvad der bliver talt om inde bag de lukkede døre.

Jeg havde tigget mor om ikke at sende mig herhen, men hun havde ikke lyttet. *Du har brug for at tale med nogen*, blev hun ved med at sige. *Du må ikke bare lukke dig inde*. Mor tror, at hun er ekspert på, hvordan man får det bedre. Som om hun som tidligere kræftpatient har eneret på at vide, hvordan man kommer gennem en krise.

Jeg lyner jakken. Fuck det her. Jeg skrider. Jeg kan hoppe på et tog tilbage til min efterskole, hvor alt stadig er normalt. Der ved ingen, hvad undersøgelserne viste. Jeg ville kunne vende tilbage til mit gamle liv.

Men inden jeg når at tage et skridt, så går døren ind til psykologen op. En ung pige træder ud. Hun ser ned i gulvet. Undgår mit blik, og jeg undgår hendes.

Så ser psykologen på mig og smiler.

”Asta, kom indenfor,” siger hun og åbner døren for mig.

Jeg træder ind i hendes ... kontor ...? behandlingsrum? Hvad kalder man den slags? Det er helt anderledes, end jeg havde troet. Jeg ved ikke, hvad jeg havde forestillet mig, men det er bare et værelse. Et værelse med et skrivebord i den ene side og to stole stillet over for hinanden med et bord imellem, som var man to venner, der sad på en café og snakkede. Der er endda en lille skål med bolsjer, som om hun som en anden børnelokker kan lokke ting frem med slik.

”Jeg hedder Margrete,” siger hun. ”Bare sæt dig ned.” Hun nikker mod den ene stol.

Jeg adlyder og ser på beholderen med kleenex, der er diskret stillet frem bag kanden med vand. Jeg har lyst til at skubbe den af bordet. Hvad er det hun vil? At tale om de her ting ændrer jo ikke en skid!

Margrete bladrer igennem nogle papirer. Eller rettere: *mine* papirer. Jeg ser bare på mine negle, som trænger til at blive filet. I gamle dage havde jeg trukket filen frem og ordnet det med det samme, men ikke nu. Det er kun piger, der går op i deres negle.

”Har du været til psykolog før?” spørger Margrete, da hun har skimmet papirerne.

”Nej.” Jeg siger det næsten vredt. Men hvad tror hun? Jeg var altså helt normal, inden det her skete.

”Det regnede jeg heller ikke med,” siger hun hurtigt, som har hun læst mine tanker. Hun sender mig et smil, jeg ikke gengælder. ”Mange, der kommer her for første gang, er lidt bekymrede over, hvad det er, vi skal. Men lad mig slå det fast med det samme: Der er ikke noget farligt

ved det,” fortsætter hun. ”Vi skal bare tale sammen, og du bestemmer, hvad vi taler om. Du kan tale om alt. Der er ikke noget, der er for grimt eller for pinligt, og jeg har tavshedspligt, så jeg siger ikke noget videre.” Hun laver et ophold, og ser på mig, men da jeg ikke siger noget, spørger hun: ”Har du nogle spørgsmål?”

Jeg lader blikket glide rundt i rummet endnu en gang.

”Har du andre patienter som mig?” siger jeg så.

”Jeg har alle mulige slags patienter med alle mulige slags udfordringer.”

”Men har du andre, der fejler det samme som mig?”

”Ikke præcis det samme nej, men jeg ...”

”Og alligevel tror du, at du kan hjælpe mig?” afbryder jeg.

”Ja, men kun hvis du lader mig hjælpe dig.”

Jeg siger ikke mere. Tænker bare på de læger og sygeplejersker, jeg mødte på hospitalet. De ville også alle sammen gerne hjælpe. Men sandheden er, at ingen forstår det her. Ingen.

”Vil du fortælle mig, hvordan du fandt ud af det?” spørger Margrete og afbryder mine tanker.

”Står det ikke i dine papirer?”

”Jo, men jeg vil gerne høre dig fortælle det.”

Jeg ser ned på mine negle igen. Piller lidt ved den flossede kant. Jeg har ikke lyst til at tænke på det.

”Hvad følte du, dengang du fik det at vide?” prøver hun, da jeg stadig ikke har svaret på hendes første spørgsmål.

”Dum,” siger jeg. ”Jeg følte mig dum.”

”Hvorfor?” Hendes spørgsmål river op i alle de ting, jeg ikke vil tænke på.

Jeg trækker bare på skuldrene.

”Prøv at sætte ord på det,” siger hun.

”Jeg skulle have vidst det,” siger jeg så bare. Som den eneste fik jeg ikke menstruation, og mine bryster voksede aldrig rigtig. Jeg havde slået det hele hen med, at det måtte skyldes skøjtningen. At når jeg trænede så hårdt, kunne det godt udskyde puberteten. Og selv ikke da Nikolai og jeg prøvede at have sex, og det blev ved med at gøre vildt ondt, fattede jeg mistanke.

”Du er ikke dum,” siger Margrete. ”Det kunne du umuligt vide.”

Hun siger en masse mere. Hendes ord er som skarpe klør, der forsøger at få hul på den mur, jeg har bygget for at holde det hele på afstand, så jeg stadig kan holde ud at ånde, tænke, leve lidt endnu. Jeg siger ikke mere. Jeg nikker bare på de rigtige tidspunkter.

Da tiden er gået, og Margrete har fundet en ny tid til mig, kan jeg endelig træde ud. Et lettet suk slipper gennem mine læber. Det er overstået. Nu går der en uge, før hun vil tvinge mig til at tale om det igen. I venteværelset sidder en fyr. Vores øjne mødes kort. Jeg slår hurtigt blikket ned, men det gør han ikke.

”Hej,” siger han. Han har grøngrå øjne og pjusket, kort, sort hår.

”Hej”, siger jeg for at være høflig, selvom det ikke er et sted, jeg har lyst til at hilse på nogen som helst.

”Vi ses, Asta,” siger Margrete til mig og vender sig om mod fyren. ”Kom indenfor, Christoffer.”

”Nå, der er du,” siger mor, da jeg kommer hjem. ”Jeg har ventet på dig.”

Hun er teateranmelder og er derfor meget tit hjemme. Det var ved at drive mig til vanvid, da jeg boede sammen med hende, fordi hun så kunne overvåge mig konstant. Det er lidt samme fornemmelse, jeg får nu.

”Hvordan gik det hos psykologen?” spørger hun og piller ved sit tørklæde. Hun går stadig med det om hovedet. Ikke fordi hun ikke har hår, men fordi det, der voksede ud efter kemoen, er så tyndt, at hun foretrækker tørklædet.

”Det var okay,” siger jeg bare.

”Er hun god?”

”Hun er den bedste. Var det ikke det, du havde researchet dig frem til?” Jeg skubber skoene af.

”Jo, Asta, men er hun god for dig? Hjælper det?” Mors blik borer sig ind i mit. Og jeg kan slet ikke overskue flere spørgsmål i dag.

”Margrete siger, at det er bedst, hvis jeg ikke taler med dig om vores samtaler.” Det er løgn. Margrete sagde, at jeg ikke behøvede fortælle folk, hvad vi talte om. Hun sagde ikke, at jeg ikke måtte, men det lukker da munden på mor.

”Okay,” siger hun bare. Og jeg sætter kurs mod mit værelse, men mor stopper mig.

”Vent lidt, Asta. Der er noget, jeg gerne vil tale med dig om.”

”Hvad?” siger jeg.

”Kom ind i stuen ...”

Hun har gjort klar med te og småkager. Mor skænker, og jeg lukker øjnene et kort øjeblik og husker, hvordan hjemmet så ud, inden jeg tog på efterskole. Inden mor blev

syg, og vi stadig var en helt almindelig og kedelig kernefamilie. Nu er far flyttet til forstæderne. Og jeg var egentlig pænt tilfreds med at være på efterskolen, fordi jeg så slet ikke behøvede at følge med i eftervirkningerne af deres skilsmisse.

Jeg åbner øjnene igen.

”Hvad er det, du ville tale om?” Min stemme lyder allerede træt.

Mor nipper til teen. De sidste mange samtaler, vi har haft, er endt i kæmpe skænderier, og det er tydeligt, at hun håber, det ikke behøver være sådan denne gang.

”Altså, det er omkring efterskolen,” siger hun. ”De har ringet et par gange. De er bekymrede, og jeg vil gerne give dem en update. Især nu, hvor du snart skal starte igen.”

”Nej,” siger jeg hurtigt. ”De skal ikke vide noget.” Bare tanken er som et jordskælv inde i mig.

”Men Asta ...” siger mor.

”Men hvad, mor? Det rager ikke dem!”

Mor sidder tavs et par sekunder. Hun kan ikke lide, når jeg råber. I hendes barndomshjem var der aldrig nogen, der hævede stemmen.

”Altså skat,” siger hun forsigtigt. ”Vi er jo nødt til at sige noget til dem, især hvis du skal have den der skedeoperation.”

”Men jeg ved slet ikke, om jeg vil,” siger jeg.

”Skat, jeg ved godt, det er svært alt det her, men jo før, du får det ... ordnet, des før får du det bedre.” Hun siger det med den der forældrestemme, som er jeg bare et forvirret barn, der skal støttes og hjælpes på rette vej. Det var den samme stemme, der fik mig til at tage på efterskole.

Jeg kunne ikke holde ud, at hun ikke kunne se, at jeg i løbet af de tre år, hvor hun var syg, var blevet voksen.

”Der er ikke noget, der kan få mig til at få det bedre,” siger jeg.

”Asta, hør nu,” siger mor. ”Jeg prøver bare at hjælpe dig. Det er vigtigt, at de ved det, så de kan støtte dig, hvis du har brug for det.”

”Hvis du vil hjælpe mig, så lad være med at sige det til nogen.”

”Asta,” siger mor. ”Det er jo bare lærerne, jeg vil sige det til. De siger det ikke videre,”

”Nå ja, ligesom Anna ikke ville sige noget videre, ikke? Det gik jo så godt!” siger jeg.

Mors kinder bliver lyserøde af skam, og jeg fortsætter:

”Jeg sværger, hvis du siger det til dem, så tager jeg aldrig tilbage dertil.”

”Asta ...” begynder mor, men jeg går ind på mit værelse og finder mine skøjter. Jeg skal bare væk!